

Piezīmes par Persiku ziedu avotu

Austrumu Dzjiņ valstī Taijuaņ perioda laikā¹ kāds cilvēks no Vuliņ pilsētas² pelnīja sev iztiku, ķerot zivis. [Vienu dienu] viņš brauca pa straumi un pat neievēroja, vai attālums bijis liels vai mazs. Pēkšņi viņš uzdūrās persiku koku mežam, upes abos krastos vairāk kā 100 soļu garumā, starp tiem nebija citu koku. Smaržīgās zāles bija svaigas un skaistas, krītošās ziedlapiņas sajaucās pārpilnībā. Zvejnieks bija ļoti pārsteigts par to. Viņš atkal brauca uz priekšu, gribēja sasniegt šī meža galu. Mežs izbeidzās pie ūdens avotiņa, pēc tam viņš sasniedza vienu kalnu. Kalnā bija neliela eja, izskatījās, ka tur būtu gaisma. Tad zvejnieks atstāja laivu un devās pa eju iekšā. Sākumā tā bija ļoti šaura, tik tikko [varēja] izspraukties viens cilvēks. Zvejnieks atkal pagāja vairākus desmitus soļu un [iznāca] gaišā klajumā.

Vieta bija līdzena un plaša, mājas – labā kārtībā. [Šeit] bija ražīgi lauki, skaisti dīķi, dažādas zīdkoku un bambusu šķirnes. Celiņi un taciņas gāja krustu šķērsu, gaiļi un suņi sasaucās.³ To starpā cilvēki, tekalēdami šurp turp, apstrādāja laukus, vīriešu un sieviešu apģērbi izskatījās gluži kā ārzemniekiem. Sirmgalvjī un bērni bija laimīgi un ar sevi apmierināti. Cilvēki, ieraugot zvejnieku, bija ļoti pārsteigti un taujāja par vietu, no kurienes viņš nācis, viņš uz to visu atbildēja. Tad viņi gribēja doties mājup, [tur] viņi cienāja zvejnieku ar vīnu, nokāva vistu un pagatavoja ēdienu. Kad ciemā uzzināja par šo cilvēku, visi nāca viņu izjautāt. Paši [iedzīvotāji] stāstīja, ka agrāk, bēgot no Cjiņ laika⁴ nemieriem, paņēmuši līdzi sievas ar bērniem un kopā ar kaimiņiem atnākuši uz šo attālo reģionu. To vairs nekad neatstājot, viņi pamazam norobežojās no ārpasaules ļaudīm. Kad viņiem uzjautāja, kāds tagad ir laikmets, viņi nezināja, ka ir Haņ dinastija⁵, nerunājot nemaz par Veī⁶ un Dzjiņ⁷. [Zvejnieks] visiem pēc kārtas izstāstīja [pasaules] jaunumus, kas viņiem bija skumjš pārsteigums. Tad visi pārējie katrs arī aicināja viņu pie sevis mājās, visi cēla galdā vīnu un ēdienus. Viņš palika [ciemā] dažas dienas, [tad] atvadījās un [grasījās] doties prom. Cilvēku starpā bija tādi, kas teica: „Nav vērts [citiem par mums] stāstīt.”

Tad [zvejnieks] gāja ārā, sasniedza savu laivu un brauca atpakaļ pa agrāko ceļu, vietu vietās to iezīmējot. Nonākot savā ciemā, viņš aizgāja pie vecākā un pastāstīja šo atgadījumu. Ciema vecākais nekavējoties nosūtīja cilvēkus doties tajā virzienā meklēt vietas, kas bija iezīmētas. Bet viņi nomaldījās un ceļu vairs neatrada. Liu Dzidzji no Naņjan pilsētas bija dižciltīgs vīrs. Viņš, izdzirdējis par to, arī priecīgi pats personīgi devās meklēt ceļu. Vēl nesasniedzis mērķi viņš drīz vien nomira no slimības. Tā nu vēlāk nebija neviena, kas jautātu pēc ceļa pāri upei.⁸

(no senķīniešu valodas tulkojusi Aleksandra Ronča)

¹ 376.-397.g.

² Atrodas tag. Hunaņ provincē.

³ Izteiciens no Laodzi grāmatas „Daodedzjin” 80.nod., kur kā sabiedrības ideāls attēlota lauku sēta. Cilvēki dzīvo katrs savās mājās, viņi dzird kaimiņu suņus rejam, bet neiet ciemos un nebrauc uz svešām zemēm, jo pašu mājās valda pilnīga laime.

⁴ 3.-2.gs.p.m.ē.

⁵ 2.gs.p.m.ē.-2.gs.m.ē.

⁶ 3.gs.m.ē. Viena no tā laika lielākajām trim valstīm.

⁷ Tai laikā Ķīnā valdošā dinastija (3.-5.gs.)

⁸ Pēdējais teikums ir atsauce uz kādu frāzi Konfūcija „Sarunās” (18:6). Šeit teikts, ka Konfūcijs un viņa māceklis Džun Jou ceļojot jautājuši zemniekiem pēc ceļa pāri upei (pārceltuves). Bet zemnieki atteica, ka Konfūcijs pats zinot, kur ir pārceltuve. Bez tam viņi sacīja: „Pasaule ir kā mutuļojoša straume. Kas gan to var izmainīt? Kāpēc sekot tiem, kas izvairās no cilvēkiem, vai nav labāk sekot tiem, kas izvairās no pasaules?” Konfūcijs atbildēja: „Es nevaru sabiedroties ar putniem un zvēriem. Ja nebūtu manu sekotāju, ar ko tad es biedrotos? Ja pasaulē valdītu dao (kārtības princips), es necenstos pēc izmaiņām.”